

troet at burde tilføie nogle Bemærkninger i den Henseende. Det er sagt her i Salen, at Arbeideren er sin Løn værd, og Finantsministeren har udtalt, at det er hans Princip, at der bør være saa faa Embedsmænd som muligt, men at de bør være vel lønede. Det er netop det samme Princip, jeg erklærer mig for og altid har fulgt, naar jeg i en tidligere Periode har havt med deslige Sager at gjøre. Men jeg indseer ikke, hvorledes man kan finde ud, hvorledes en Arbeider er sin Løn værd, eller hvorvidt der er saa faa Embedsmænd, som Omstændighederne tillade, naar man ikke paa samme Tid, man voterer en Lønningslov for dem, har et Regulativ for, hvormange Embedsmænd man fortiden behøver. Det er vel sagt, at et saadant Regulativ under de nærværende Omstændigheder vilde være vanskeligt at skaffe tilveie, og det indrømmer jeg gjerne, men at det skulde være umuligt at komme frem med et saadant, det troer jeg paa ingen mulig Maade, man kan sige. Det er vistnok saa, som en æret Taler har anført, at vi ere gaaede over fra en collegial Forvaltningsform til en ministeriel, det indrømmer jeg; men der er allerede gaaet en Tid hen, hvori man maa have faaet noget Begreb om Forretningernes Mængde og Vigtighed og altsaa ogsaa om, hvormange Embedsmænd der vil behøves i de forskjellige Brancher. At det ikke kan blive nogen Regel, der gjælder for bestandigt, det indrømmer jeg ogsaa; men det vil sandelig heller ikke gjælde med Hensyn til nogen af de øvrige Lønningslove, der ere voterede. De ville i Tidens Løb undergives Forandringer, som man nu ikke tænker paa. Man har sagt, ja, der er altid en Maade, hvorpaa dette kan redresseres, naar nemlig et Embede bliver ledigt, og der kommer en ny Besættelse frem under Finantsloven, saa kan man tage under Overveielse, om det skal vedblive eller ikke. Jeg troer ikke, at denne Udvei er synderlig god; thi man kan let faae en Embedsmænd til at gaae af, der er Ingen, der kan have Noget derimod — undtagen maaskee han selv, (Munsterhed) — men prøv paa, at faae et Embede til at gaae ind under sædvanlige Omstændigheder, og de skulle see, at Alle ligesaa den underste Volontair til Ministeren selv vilde være

derimod, og jeg har slet Intet at indvende derimod; thi i Almindelighed er det jo den Udvei, som de Vedkommende skal have for at komme frem, at der Embede bliver ved, som Vedkommende aspirerer til, og for Ministrene er den eneste Maade, hvorpaa de kunne faae dygtige Folk, netop det, at de kunne give dem Udfigt til at faae andre og bedre Embeder. Derimod, naar man gaanske i Almindelighed regulerer, hvormange Embedsmænd der skal være, saa kan det ikke finde nær saamegen Modsigelse, og det kan jo altid i Tidens Løb forandres. Jeg troer saaledes ikke, at der er nogen særdeles Grund til at votere denne Lov, undtagen man tillige har et nogenlunde nøiagtigt Regulativ for, hvormange Embedsmænd der behøves, og det er derfor aldeles ikke med Hensyn til Sagens Størrelse, at jeg har formeent, at Loven ikke for Tiden bør udfomme.

Dreyer: Som Medlem af Udvalget har jeg deeltaget i den Indstilling, der gik ud paa at fraraade Lovens Fremme. Den ærede Ordfører har fuldkomment udviklet de Grunde, som ogsaa have bevæget mig til at gaae ind paa den Betragtning, som i Betænkningen og Indstillingen, og ogsaa senere, er udtalt her i Thinget. Jeg skal derfor ikke opholde det ærede Thing ved videre at gjentage, hvad der allerede er anført, navnlig af den ærede Ordfører; men jeg skal tilføie, at jeg ingenlunde ved, hvad der under Sagens videre Vandring her i Thinget er passeret, har fundet Noget anført, som har været tilstrækkeligt til at forandre min allerede ved Betænkningens Afgivelse fattede Anskuelse, og navnlig forekommer det mig virkelig, at jo længere Forhandlingerne ere skedne frem, jo flere Betæneligheder og Grunde imod at vedtage et Lovudkast, som det foreliggende, er der kommet frem, og navnlig er der et Bidrag, forekommer det mig, til Forøgelsen af disse Betæneligheder og Vanskeligheder givet i, hvad der er anført af det ærede Medlem for Bornholm (Krabbe), i Forbindelse med den høitærede Justitsministers Udtalelse. Jeg kan derfor fremdeles ikke andet end stemme, ogsaa paa dette sidste Stadium, imod Lovudkastets Vedtagelse; men jeg tør tilføie, at jeg gjør dette ogsaa i det Haab, — og jeg vil sige det sikkre Haab — at det ikke